

Den sag du nu skal høre om foregår i Belgien i midten af firserne.
Det er en mystisk sag, hvor hun rækker særligt brutale røgerier, og mor skaber panik i befolkningen.
Sagen er en af de mest bizarre nogen senden. Ikke blot i Belgien, men i det hele taget.
Den dag i dag er sagen, at sagen er en af de mest vigtigste.
Det er sagen, at sagen er en af de mest vigtigste sagen i Belgien.
Det er lørdag aften, den 9. november 1945, lidt uden for hovedstaden Bruxelles i forstaden Arst.
Supermarkedet har åben med en halv 10 minu, og dagen sidste kunder skynner sig rundt om det.
Denne dag i dag er sagen et åben sorg i den belgiske bevidsthed.
Det er lørdag aften, den 9. november 1985, lidt uden for hovedstaden Bruxelles i forstaden Arst.
Supermarkedet har åben med en halv 10 minu, og dagen sidste kunder skynner sig rundt i gangene, for at nå det hele inden den forlængede weekend, hvor mandagen er nationalhel i dag.
Normalt er det en fredelig og nærmest ked somnige rutiner, Gud at købe ind.
Men ikke på dette tidspunkt i Belgien.
Gennem tre år har en mystisk og uhyggeligt band det bestående af tre ukendte mind, skabt panik i befolkningen ved at røve tilfældige steder i sær supermarkeder, hvor de har drabt askeldige mennesker undervejs.
Forstil dig, at en indkøbstur ind for at købe melk og brød og bleges sker med livet som indsats.
Sådan er det blevet i Provinsten Brabands, der ligger i og omkring hovedstaden Bruxelles.
Og både befolkningen og politi er konstant alarmberedskab.
Derfor overvårer politiet så mange supermarkeder de kan, men de kan ikke være overalt.
På parkeringspladsen for en supermarkedet har en politibil netop gjort ophold på patruljen, og to betjente har gået rundt det i supermarkedet.
Alivell er de to betjentes patrulering ikke nok til at undgå den næste tragæde.
Lige så snart politiet kørt videre, slår Braband bandten til.
De er familieovervågestedet og ved, at der lige nu er en åbning for dem.
Klocken er lidt over 1930.
Bland de sidste handlerne er en familie på fire, som netop er blevet færdige med deres indkøb, og er på vej ud af supermarkedet.
I det samme er den kommet tre maskerede mænd til parkeringspladsen, og træder ud af bilen.
De iført lange sorte frakker, gruteske fastelavnsparøkker og ansigtsmaling.
De er tungt bevæbnede med automatrifler og pistoler.
Og mens de går mod supermarkedets indgang, kan man høre en af dem grine.
En høj, uhyggelig latter.
Sekundet efter begynder et vanvittigt voldsorgie.
De tre maskerede mænd skyder vild omkring sig.
Alt der bevæger sig er et mål.
Selv et skilt, der blafrer i vinden, bliver ramt af kugler.
Familien på fire er på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt.
De kommer ud af supermarkedet i det moment, hvor de maskerede mænd er på vej ind.
Den ene af de maskerede mænd, Hamda Griner, retter sit våben mod faren i familien.
Datteren Rebecca på 14 år træder skridt frem.
Med panikestemme trygler hun den bevæbnede mand.
Skyd ikke, han er min far.

Men manden med våbnet stiger bare og begynder så at skyde.
Ikke kun på faren, men hele familien.
Far, mor, datter og sønnen på bare 9 år.
De har ikke en chance.
De bliver skudt flere gange på kort afstand.
Mor, far og den datter, der lige har bet for farens liv, dør på stedet.
De bliver de første offer i de tre mænds vand ved de bødrus den aften.
Sønnen når Ducca, han løber tilbage mod supermarkedet for at søge ly.
Den ene af de tre mænd løber efter.
Drengen er ikke langt før manden indhænder ham.
Og drengen bliver skudt på nært hold.
Han bliver hårdt såret, at lige vel overlever han med nød og nebe.
Men med veje og smærette fulde men, og for resten af livet uden sin søster og sin forældre.
Angræbet fortsætter ind i butikken.
Det er et levende mareridt for samplige kunder og ansatte i supermarkedet,
der måske nok havde frygtet dette angræb,
ligesom alle andre handlede i Belgien på dette tidspunkt.
Men ingen forestiller sig rigtig, det sker for dem lige indtil det gør.
De tre mænd, som har fået tilnavnet dreberbanden fra Brabant,
er for længst blevet Belgiens mest frygtede at forhatte mænd,
og de gør ingenting for at ændre på det.
De har ikke sønderlig travlt, mens de bevæger sig rundt i supermarkedet,
og skyder på dem, de ser.
Uhyggelig stillhed afbrød sig voldsomt larm fra våbende,
mens uskyldige mennesker forsøger at gemme sig,
og gør sig så små, at de ikke bliver opdagede.
Det er et helvede på jord.
Det er hele vare kun tre minutter, men føles som en evighed.
Flere vidner fortæller, at de hører mændeskrig i en slags primælskrig,
mens de tømmer kasseapparaterne og skyder efter alt, der bevæger sig.
Der ambulance folk senere får et overblik over skæderne,
finder de syv mennesker drabt på stedet, og mange flere såret.
En er meget alvorligt såret, og dør senere på hospitalet.
Dermed er otte helt uskyldige mennesker at blive skudt ned,
bare fordi de var i et supermarked på det forkerte tidspunkt.
Og for at få en bandte, der forlængst er blevet nationsmarkedigt.
Hvem der står bag, ved man ikke.
Men har du givet dem navne ud fra diverse sinalemangere
fra de mange tidligere angreb?
Sinalemangerne varige er en del,
og vidnernes fantomtegninger ligner ikke altid hinanden.
Men der er altid tre mænd.
Den ene er noget ældre end de andre, omkring 50 år.
Han er robust og tætbygget, stærk.

Det er også ham, der kører bilen.
Han bliver kaldt den gamle.
Så er der ham, der opfattes som lederen af bandten.
Han er familie omkring 30 år gammel.
Han er høj og tynd, mere end 195 centimeter,
måske en der er to meter høj.
Han bliver kaldt kæmpe.
Og så er der den tredje mand i bandten.
Han er også omkring 30 år måske lidt yngre,
atletisk bygget og høj, men ikke så høj som kæmpe.
Han er den allermest voldelige af de tre.
Og så er der ham, man kan høre grine.
Han bliver kaldt Mortaren.
Mens myrderierne foregår ind i butikken,
ankommer flere politibiler til parkeringspladsen.
Men på grund af skyderiet tøver betjentene.
De rykker ikke ind.
Det bliver de kritiserede for efterfølgende.
Og i det hele taget er politidsrolle under hele det lange forløb besønderlig.
Men det vinder vi tilbage til, for der er der måske en ganske god grund til.
De tre mand ind i butikken tager det helt stille og roligt.
De har prøvet det her mange gange før.
De fylder sig urørelige.
Da de tre mand er færdige, går de ud på parkeringspladsen,
hvor de betragter de folksomme politifolk,
der står på respektfuld afstand.
De to af dem hopper ind i flugt bilen,
men de skynder sig ikke afsted med det samme.
Bilen triller blotter sted, mens det sidste bandte medlem,
den høj mand, der kalles kæmpe, spacerer ved siden af bilen.
Han ligner nærmest en livvagt på arbejde.
Han har et shotgevær, som den politid bruger i forbindelse med optøjer.
Et kraftigt våben.
Med løftet våben og et fast blik på politiet lidt længere væk,
stiger han ind i bilen, som kører væk fra parkeringspladsen.
Det ligner en afgænt opvisning i uovervindelighed.
Det er i hvert fald tre mænd, der ved, hvad de gør.
Og de lader til at have en god fornemmelse af, hvor lidt politiet egentlig gør.
Et par af politibilerne eftersætter bandten,
og affyrer også enkelte skud ind i flugt bilen.
Men de får den ikke stanset.
Den kører hurtigt og sikret væk via sin planlagt flugtrute af små vej.
Mens politiet står tilbage, forsvinder bandten ud i mørket.
Hvad ingen ved på det tidspunkt, er, at de aldrig venner tilbage igen.

Røveriet i supermarkedet i alt den 9. november 1985,
blev det sidste og mest blodede i en lang række af angreb, der var begyndt tre år før.
Lyser pludseligt som de dengang var dukket op,
lyser pludseligt forsvinder de igen.
Røveriet i alt indbrægte bandten ca. 150.000 kr.
og for det har de mørtet 8 mennesker.
I alt gennem deres blodede i røverier, har de drept 28 mennesker,
og såret mange, mange flere.
For eksempel drengen, der mistede hele sin familie den aften,
og den dag i dag, har kroniske smærter i hoften, hvor han blev ramt.
Bandten traumatiserede også en hel befolkning
og efterlod et sorg i Belgens befolkning, som aldrig rigtig er helet.
Dreb og bandten fra Brabants er et indviklet mysterium,
med helt ufattelig blods udgivelse,
og stor inkompetanse fra politiet, eller det, der er værre.
Der findes flere teorier om mystiske dødsfald blandt mistænkte.
Det er en sag, som endnu ikke er opklaret, og så mange frygter aldrig bliver det.
Det er Belgens svar på JFK-attentatet eller morad på Olof Palme.
Det er et marit, der muligvis aldrig stopper helt.
Men lad os først høre, hvordan det hele begyndte.
Lang tid før bandten har fået sit drablig til navn.
I lang tid før man overhovedet var klar over, at der var en bandte,
sker en række mindre indbrud og røgerier, der først senere bliver kædet sammen med fra
bandtbanden.
Det første røgeri foregår nytårsaften 1981.
Tre mænd bruder ind i en militærbarak, hvor de skaffer sig adgang til automatvåben,
ammunition og en bil.
De bliver ikke set, og der udlyses ingen skud.
Tre måneder efter slår bandten til igen denne gang i en våbenbutik, hvor de stiller et jaktgevær.
Igen bliver de ikke set, og selvom de har skabet at våben, er der heller ikke her nogen, der skyder.
I maj røger de tre mænd en bil, og for første gang er der ufrivillige tilskoere.
Det er en af de sjældne gange, hvor ham der bliver kaldt Mortøren, bliver set uden maske på.
Ingen skud bliver affyret.
Det gør dig til gengæld i august 1981, hvor bandten røver en vinbutik med det formål af stel
Champagne.
To politibetjente overrasker bandten, og Mortøren tøver ikke med at skyde.
Han sover betjenten alvorligt, men de overlever dog.
Hedtil har ingen kædde de forskellige forbrydelser sammen,
og bandten er indtil denne tidspunkt hverken frygtede eller farlige,
men det ændrer Champagne kuppet på.
Udover brydemønstrød med forbrydernes udbytte markerer dette røgeri et andet skifte for
bandten.
De tre mænd er nu voldsparate og ikke bange for at slå ihjel.
Det bliver på tragisk vis understret måneden efter i september, hvor bandten røver endnu en

våbenbutik.

En politimand bliver skudt og drabt, da han ankommer til gæraningsstedet, og to andre betjente bliver skudt og sovet i flugten.

Bandten slipper afsted med 15 forskellige nøje udvalgte skydevåben.

Der er nu opmærksomhed omkring bandten.

De har tracelt også angrebet og drabt aktive politifolk.

Et par måneder efter, dagen før juleaften 1982, slår bandten til igen, og røver denne gang en hotelrestaurant.

Deres voldsparatiet er nu blevet endnu mere ekstrem og omfatter også civile.

José Fandeneinte er navnet på den mand, der er visevært på hotellet og et restaurant, hvor han også bor.

José er en ældre herre, men ikke helt uplettet fortid.

Han deltog i sin tid i den spændske borgerkrig på Franco og fascisterne side.

Går det om til et særligt udvalgt mål for bandten?

Det er der senere teorier, der er antyder, men man ved det ikke.

Hvad vi ved er, at José's voksne søn og familie om morgenen kommer for at hente ham til det årlige julemarked,

der altid er et højtepunkt for familien, er José der ikke.

Han plejer altså altid at sidde klar udenfor, når de skal på tur, men ikke dengang.

Hans søn, der selv arbejder som kok på restauranten, låser sig ind og går op til farens værelse.

Her mødes han af at syn, han aldrig vil glemme.

Faren sidder bundet til en stol. Han er død, han er blevet skudt flere gange i hovedet, og har til synlærende været udsat for tortur.

Da politiet ankommer, kan de konstatere, at han er blevet drabt aftenen før.

De kan også se, at der er blevet stjålet vild og champagne.

Nogen flasker champagne i udbytte får så brutalt mor.

Det giver ingen mening for politiet, der ikke på dette tidspunkt ved, at det er fra bandtbandten, der står bag.

Senere viser en undersøgelse af våben fra andre af bandtens røverier, at det er den, der står bag mordet på den ældre mand.

1982 bliver det til 1983, og 1983 bliver det mest aktive år for brabanttbandten.

Politiet er på barbund. De har ingen beviser, ingen videner.

Der heller enten oplagt motiv, der kan forklare den ekstreme vold for så begrænset økonomiske vinst.

Medierne begynder at rapportere om røverbandten, da tilsynlerne kun er interesseret i våben, vin og flugtbiler, og vilige til at drepe fra det, de vil have.

Det er på dette tidspunkt, at de tre mænd får deres øgenavne.

Kæmpe, der er leder af bandten, moderne, der står for drabende, og den gamle, som altid kører flugtbilerne.

Samlede kalles de for brabanttbandten efter området, hvor røverierne primært udføres.

Nogen kalder dem også de gale dreper fra brabantt.

I tegniserans eget hjemland blev de tre mænd med deres spektakulære øgenavne i begyndelsen betragtet som en slags komiske anti-helte.

Den holdning skifter hurtigt, i takt med, at bandten fortsætter med at optrappe deres vold.

Næste offer er endnu en civilmand.

Det er 9. januar 1983, kun et par uger efter det brutale drab på den bagbundende ældre mand i hotelrestauranten.

Den dag finder politidens jollet taxa, som har været forsvundet et par dage.

Det samme har taxaschufføren, som kørt den.

Taxaskeldighed er blevet piledag og placeret i bagagesrummet.

Her ligger også bilens ejer.

Den sageslyse taxaschuffører ligger kold og død.

Også er han blevet skudt flere gange i hovedet.

Formelig har han samlet én eller flere fra bandten op et par dage før, og fra passagiersædet er han så blevet henrettet.

Bandten steler mange biler i den periode.

Nogle biler er slipper med skrejken, da de bliver stoppet på åben gade og fra røget deres bil.

Bandten slår også til mod bilforhændernes showrooms.

De går efter mindre, hurtigere og politlige biler, som for eksempel Golf GTI.

Andre gang ender det med drab.

Det er sent om natten, senere på året, den 17. september, 1983.

En manhånd kvinde i en massædestrej af motorvaren for at tanke bilen op.

De når knap at komme hen til benzinstanderen, før de får øje på tre maskerede mænd, der bliver brudt ind i en butik, der ligger ved siden af tankstationen.

Alarmen er gået, men mændene opfører sig meget roligt.

De tre mænd har en indkøbsvårnæsser, hvor i der ligger 20 kilo kaffe, sigarater og 10 liter olivenolje.

Selvom det ikke er et prankende udbytte, virker mændene til fræsse.

De vil dog sikkert have taget endnu mere, hvis ikke massædespilen var kommet for at tanke.

I det øjeblik motorernes her bilen begynder han at skyde.

Han går helt tæt på parret og tømmer makasinet ind gennem bilråden. Parret dør på stedet.

Kort efter ankommer den første politibil med fuld udrykning.

To betjente begynder at skyde mod forbudderne, men mortaren er en bedre skøtte og rammer hurtigt de to betjente.

Den ene betjent dør ikke i første omgang, og mortaren går hen til ham.

Betjenten bliver likvideret med flere skud direkte i hovedet.

Flere politibiler ankommer til gerningsstedet, men det skrammer ikke de tre mænd.

Mortaren åbner døren på massædessen og trækker de to døde kroppe ud.

Han hopper ind, starter bilen og svinger ud på motorvejen.

Den gamle og kæmpe dem hopper ind i bandens egen flugtbil og følger efter.

En af politibilerne sætter efter dem, og han spektakuler biljagt afgang.

Som om det var koordineret, kører hver flugtbil om på hver side af politibilen, som nu står som en luz mellem to nejl.

Banden skyder fra hver side og tvinger politibilen til at bremse op.

De to flugtbiler tager en afkørsel og forsvinder som spøgelse ud i natten.

Udbyttet var kaffe, sigarater og olivenolje, og for det er fire mennesker lige blevet dræbt.

1983 bliver travls og blodet i år. I løbet af året er der meldinger om mor og overfall op til flere gange om måneden.

Nogle gange er det mindre røverier uden dødelig udgang, men alt for ofte ender det med at uskyldige mister livet.

Banden går nu i stigende grad efter kontanter, og de voldsomme røverier eskalerer med stigende intensitet i den ekstreme blodsudgydelse.

Det bliver et år i totalfrygt og lammelse for den belgiske befolkning, der nu ikke længere tørker ud efter mørkeds frembod.

Banden rammer især supermarkeder, hvor almindelige mennesker også kommer, og derfor kan risikere at komme i vejen for de tre meget voldsparate mind.

Hvis ikke man reagerer hurtigt nok på en ordrom og lægser ned, har banden ingen tolvmodighed, og de skyder for at dræbe.

Det mærkelig ved banden er, at deres udbytte altid er relativt lille. De går ikke efter banker eller penge-transporter, men næsten udelukkende efter små butikker og supermarkeder.

Det steder med små penge-reserver. De tre mænd er altså vildig til at risikere meget for et lille udbytte.

Det strider mod en hver logik. Normalt vil en røver gå efter det maximale udbytte og den mindst mulige risiko. Sådan er det ikke her.

Det skaber tvivl og forvirring om bandens egentlig motiv, og det skaber en frygt, som kleber sig til indbyggerne, der dårligt har forladt deres hjem og forsøger at handle sig lidt som muligt.

Det står lysende klart for alle, at der taler om en morderisk bande, der er komplett hensynsløse.

Offeren er ikke udelukkende politibetænde i tjeneste eller våben handler om en mulig suspekter forbindelse, men helt almindelige borger, som er på det forkerte sted, på det forkerte tidspunkt.

I takt med befolkningens frygt stiger også vreden over, at politiet ikke kan sørge for folks sikkerhed, og at de ikke kan fange forbudderne.

Der opstår også en anden og alvorlig mistanke, at politiet ikke bare er inkompetente, men måske direkte involveret på en eller anden måde.

Den mistanke får nyt liv, da banden slår til mod en tekstilfabrik. Her dreper de en ansat på fabrikken og sover en anden, og stjeler syv skudsekaviste.

Fabrikken er kun for ganske nylig begyndt at producere de skudsekaviste. Det er politiet, der er kunden, og det er der kun meget få mennesker, der ved.

Så hvordan ved briandbanden det?

Det belgiske politi virker maktesløse over for bandens blodige haven. De tre mænd dame mod virker helt bevidste om, hvad de fortager sig.

De efterlader sig ingen fingeraftryk, der er ingen sin allemang eller billeder fra overvågningskameraer, og de fleste potentielle vidner ender i en lige pose.

Samtidig er opklaringarbejdet fuld af fejl. De beviser, der er, bliver væk. Spor bliver ikke fuldt op, og de forskellige afdelinger modarbejder hinanden aktivt i stedet for at arbejde sammen.

Noget skyldes i en kompetanse. Noget skyldes dårlig organisation. Belgen er, på dit i tidspunkt, et splittet land, hvor den flamstalende majoritet og den fransktalende minoritet ikke taler så godt sammen.

Og internt i politiet er man ekstremt dårlig til at samarbejde. Man har lokalt politi, og gendarmen er en slags blanding mellem politi og militær, men man har ikke en landstækkende enhed, som f.eks. FBI i USA.

Belgerne er bange hele tiden. Også selvom banden ikke er aktiv hele tiden. Der kommer et stort og mystisk hul i deres aktivitet, som undrer politiet og siden fører til en teori.

I hele 1984 hører man indtid fra braband banden. Ikke et angreb, ikke et overfall, ikke en gang et biltieori. De nærmest gået under jorden, og langsomt begynder befolkningen at sænke skulderne. Kan det virkelig passe, at mariet er overstået? Kan man måske nu færdes ude uden at ses over skulderne? Kan man tage ud at handle uden at være bange? Nej, det sværer ikke.

Dreb og banden fra brabands vinder snart tilbage, og denne gang bliver det med en blodig voldskudmination, som rammer en masse huskyldige.

Senest banden slutte var 1. december 1983. Nu er der gået knappe to år, den 27. september 1985, og befolkningen har slikket sovne og så småt genoptaget normal hverdag.

Men den nye hverdag bliver smadret lidt overklokken 8. om aftenen. Her angreber 3 maskerede og bevæbende mænd et nyt supermarked.

De parkerer ved siden af supermarkedet. Her lejer han flok børn. Resolute tager ind fra banden, et af børnene som gisle.

Det er muttern, der tager ham, men pistol mellem ribenene tvinger han drengen foran sig hen mod det nærlæggende supermarked.

Inde i butikken går den gamle og kæmpe den direkte mod bagløkæleskontor med pengeskab, mens muttern med barnet i fagnen går over til kassen.

Han kræver, at kassedamen lægger alle penge for kasserabretten i en pose. En kunde, der står i nærheden, bliver skudt i hovedet uden varsel.

Barnet begynder at græde, og muttern gentager sin trusel om, at hvis ikke kassedamen gør som han siger, vil også barnet blive drebt.

Han får penge og slipper barnet, men som banden forlader supermarkedet, kommer han udvidende kunde dem i møde.

Muttern skyder hende uden varsel på kort afstand, og hun dør med det samme.

På parkeringspladsen står en røde varervogn, inden for bilen ser ejeren de tre mænd med våben og roper til sin søn, der sidder ved siden af, at han skal dukke sig.

Muttern begynder at skyde mod varervognen. Faren dør på stedet, brutalt skudt ned på kleshøl. Den 15-årig dreng overlever på grund af sin farsadvarsel.

Men marerittet er ikke over endnu. Kunde 25 minutter efter angriper banden et nyt supermarkedet få kilometer væk.

Metoden er identisk med den foregående. Igen tager de et gisle, men denne gang bliver gislet ikke sat fri.

Igen skyder de vildt omkring sig, og inden de overhovedet noget ind i supermarkedet, har de skudt og dræbt tre personer, herunder en 12-årig dreng på sin cykel.

Banden går indenfor, mens de roper pengene, pengene, og herfra udvikler situationen sammen med lynets hast.

De skyder og dreber en kassedame, da i sin choktilstand ikke forstår deres ordre. De skyder og dreber også en mand, der ikke lægger sig ned på guldet hurtigt nok.

De tømmer alle kasserapparaterne og vil også tømme bankboksen, men uden held.

Og udenfor supermarkedet henretter de gislet en yngre mand. Derefter flygter banden i en stjålet golf GTI.

I alt er 8 uskyldige mennesker døde efter dobbelt angriper, og banden slipper stede med hvad der i dag svare til omkring 360.000 kroner.

Den belgiske befolkning er igen panisk.

Både befolkningen og politiker kræver af politiet, at brabandbanden stoppes.

Mere mannskab sættes på patrulering i området. Supermarkederne er under ekstra opsyn. Man ser for eksempel civilipotente gå rundt med pistoler i brune papirposer.

Der er snige skytter placeret på taget rundt om supermarkeder, og man i gang sætter rutinemæssige patrulleringer.

Som for eksempel den udenfor supermarkedet i Alst, som vi hørte om i begyndelsen.

Det angreb den 9. november, hvor 8 mennesker også blev drabt, bliver bandens sidste.

Her efter hører man aldrig fra dem igen.

I løbet af 3 år har banden terroriseret belgen med 28 menneskeliv på samvittigheden.

Mere end 40 mennesker er hårdt såret, og endnu flere er pårørende, at den har mistet deres forældre, deres søskne eller deres børn.

Det samlede udbytte fra banden over de 3 år beløber sig til mindre end 2 millioner kroner i nu tid værdis.

Det store spørgsmål som plager Belkin og politiet og politikerne er selvfølgelig hvem banden er, men også hvad der overhovedet driver dem.

Gennem årene har man bygget en sagsmappe, der kun har vokset.

Man ved, at banden er skyld i over 20 blodige angreb eller andre gårde forbrydelser.

De fleste blev foretaget i 1983, og de allermest voldelige i slutningen af 1985.

I hele 1984 var der ingen aktivitet.

Udover biler, våben, skudsekre vestere og andet udstyr er der primært blevet røde konsanter, og så pusit nok en del vin, champagne, kaffe og sigrater, samt enkelte smøkker.

Man ved også, at der er tre mistængte, som går igen, den gamle, kæmpten og mutteren.

Øjfølge flere vidner taler de alle med tydelig fransk aksang.

Man ved, at kæmpten er tønd og næsten 2 meter høj.

Hans hårdfag beskriver som både lyssebon og mørk, nogen gange med overskæk nogen gange uden.

Det giselt, der blev sat fri fortæller, at han så et stort modernmærke på halsen lidt som en vinplæt.

Ham de kalder mutteren beskriver som rimelig høj, atletisk og aggressiv.

Man regner med, at han personlig står bag mindst 22 af de 28 mor.

Også er han beskrives med skiftende hårdfagere og nogen gange med og uden overskæk.

Indelig er der den gamle, som er omkring 50 år, han beskriver som tætbygget og med grovet træk.

Man har fundet nogen af flokbilerne, som regel udbrændet og udenbrug bare beviser.

Derudover har man fundet en del af de våben, der er blevet benyttet, men ikke nogen DNA-spor.

Man er heller ikke blinde over for alle de forbindelser, der fyrer tilbage til politiet selv.

I begyndelsen, mens brabantbanden stadig er aktiv, arbejder politiet ud fra den teori, at banden har brug for penge.

At det er beredtidskriminalitet, som så udvikler sig mere og mere blodigt.

Man bruger lang tid på et efterforske indgruppering, der ledes af en tidligere politimand, Michelle Koky.

Han annullerer et kriminellet netværk, som står bag både teoriere og røroriere.

Man har bare entet, der rigtig forbinder ham til brabantds.

Men fordi man er desperate og på grund af presse fra politikerne og befolkningen, kaster politiet sig ud i en længere rettagte mod Koky.

Problemet er blot, at mens Koky sidder fængselet, fortsætter brabantbanden deres forbrudelser.

Og det står klart, at Koky ikke er bag manden.

Han frikens og løslades.

En anden og mere holdbar teori handler om et politisk motiv.

Altså tager eller noget, der ligner.

Hvorfor ellers drebe så mange for så lidt?

Og tager fylder meget på dette tidspunkt i Europa.

Europa i 1940'erne er præget af politisk retikalisering og økonomisk ustabilitet.

Flere politiske fraksjoner og paramilitære grupperinger fra både den yderste venstre og højrefløj er paratet til at gøre hvad som helst for at forbrake deres egen dagssorten frem.

Og den kolde krig er på sit højeste med USA og NATO-pakken på den ene side over for Soviet og Varsjæve-pakken på den anden.

Europa er delt, og det er en regel frygt fra begge stormakter, at man kan miste kontinentet.

Tyskland taviseres af rote armifraktion. Italien har store problemer med de røde brigader.

Og i Danmark har vi selv en politisk motiverede blikingagadbante.

I Sverige bliver statsminister Olaf Palme mørtet et andet nationalt marit, der stadig vækker uopklaret.

Mor på Palme kobles i øret på tidspunkt også til Belgien.

Der er meget stærke ekstreme kræfter både til højre og til venstre.

Det er derfor nærliggnet at tænke, at brabandbanden er politisk motiverede.

At målet er at skabe husækkerhed og frygt gennem tageraktioner.

I Belgien husæer på dette tidspunkt den højere rettikale gruppering Westland New Post.

En par militærgruppe, den nogle år tidligere har været søgelyset efter mod på en afrakensk mand og flere andre forbudelser.

Gruppen består blandt andet af tidligere militærpolitifolk, som har militærtræning på NATO-niveau.

Og flere medlemmer indrømmer, at en del af træningen består i at planlægge røverier mod den selvsame supermarkedkæde, som brabandbanden typisk går efter.

De træner også i nogle af de samme skovområder, som man ved, at brabandbanden har skudt sig i. Westland New Post, den hemlige gruppe, som påstod at handle efter ordre fra NATO og CIA, blev oprettet i 1981.

På præcis samme tidspunkt, som brabandbanden begyndte deres aktiviteter.

Noget, der også taler for denne teorik, er den mærkeværdige pause, som brabandbanden holdt i hele 1984 og det mest af 1985.

På samme tidspunkt var der nemlig et internt opgør i Westland New Post.

Gruppens leder på Latiny var kommet i konflikten med flere andre medlemmer, for de havde samarbejdet med møndighederne i en anden drabssag, og udlevede navnet på en af sine mænd.

Det blev internt betragtet som forrædderi og førte tændes pliddelse af gruppen, hvor flere rivaliserende fraktioner blev dannet.

Latiny døde i 1984, midt i de interne opgør.

Officielt var det Selmor, men mange mener han blev drabt af sine tidligere venner nuffjener.

Hvis brabandbanden var en del af Westland New Post, kunne det forklare pausen i 1984.

At man ikke havde fokus på forbødelserne, fordi der var et opgør i gang i organisationen.

Og da man så kom tilbage i 1985, var det med endnu mere havde til møndighederne, hvilket måske kunne forklare den ekstreme vold, der blev benyttet i de sidste tre angreb.

Motivet bag denne teori er todelt.

Hvis det var de højere retikrale paramilitere i Westland New Post, der stod bag, brugte de angrebne som virkelighedsnært træning, og både biler, våben og kontenter, var nødvendige for deres

generelle aktiviteter.

Men primært, hanede det om at skabe frygt og panik i befolkningen.

Deres endemål var politisk ustabilitet, som kunne føre til en højre orienteret regering, ledet af deres politiske søsterparti Flams Block.

Med stærkere politier her, hvis ikke lige frem en militærstat, så er hvert fald noget andet end den nuværende, middelsøgende regeringstod for.

De var også anti-immigration. Og måske var det derfor, at man hørte en tydelig fransk aksang hos brabandbanden.

For Westland New Post var den franske multikultur finne, og teorien var, at man sygte, at mistænkelig gør den fransk tale minoritet via brabandbandens angreb.

Det er selvfølgelig også en mulighed, at de tre mand handlede mere på egen hånd, i en blanding af jakte på spænding, berilse og voldsfantasier.

Nogle mennesker vil bare se i verden branden.

Hvis det er motivet, er der særlig to navne på mistænkte, der skiller sig ud.

De to hedder Madani Bouch,
og Robert Bacce.

Også de to er tidligere politifolk og dybt kriminelle.

De arbejde sammen i kriminellepolitiet op gennem 80'erne, men blev fyret efter flere sager om korrupsion, vold og trusler.

Efter fyringen i begyndelsen er firserne fortsat de samarbejdet i deres eget byrå.

De var dybt involveret i både det sorte marked og i våben teorier.

De blev fyret fra politiet kort før brabandbanden begyndte.

Bacce er høj og tynd, Bouch er lidt kortere, og er jo ikke kendt for sit aggressiv temperament. Måske er Bacce kæmpe, og Bouch moderne.

Der er flere ting, der peger på dem.

Både under og efter deres tid i politiet, begik de røgerier om mor.

De blev også dømt for et par morne.

Det første blev begået mod en sikkerhedsvagt i forbindelse med røgeri i begyndelsen af firserne, men først opklaret langt senere.

Det andet var moret på en bekendt af Bouch ved navn Joan Mendiz.

Mendiz handlede med våben, og var blevet bekymret for, at flere af de våben som Bouch ad stjålet for ham, var blevet brugt af brabandbanden.

En morgen i 1986, året efter at brabandbanden er stoppet, tager han hen for at mødes med Bouch og taler om det.

Han kommer aldrig hjem.

Man finder ham siddende i sin bil, skudt flere gange i hovedet.

Bouch og Bacce dømes ikke for dette drab, men fordrappet på en diamant handler samme år i endnu et kub, der gik galt.

Bacce når flygtet til udlandet, men Bouch røger i fængsel.

Han bliver dog prøvet at lade slat efter få år.

Udover at være en dømt røger og morter med fortid i politiet, og dermed en, der har indgående kinskab til politiets metoder, er han også forbundet til sagen via sine våben, samt en garage, han lavede, hvor man fandt flere ting identiske med dem som brabandbanden benyttede.

Han var også en mand med ekstremt højere retikale tendenser og kendte flere i grupperingen

Westland New Posts.

Bouch er dokumenteret voldspirat, og intressent nok ved man, at han før brabantbanden aktivt havde planlagt en række kombineret røgeri og terroraktioner mod netop den supermarkedske, som blev brabantbandens fortrukgende mål.

For de fleste er Bouch den mest ansøgelige af de mange mistængte. Han er i hvert fald både skyldig i røgeri og mor.

Men han er ikke officielt ansvarlig for brabantbanden, og vil aldrig blive ret for fuldst.

Bouch dør i 2005, som følger en tændig voldsom ulykke, hvor en græn fra tre falder ned og havt tukket ham. Han er alene, da ulykken sker. Eller er han?

Han var en mand med mange hemligheder, og det er ikke helt utændeligt, at nogen var bange for, at han skulle tale over sig på sine ældre dage.

Sagen er, selvfølgelig, stadig aktuelle i Belgien, hvor 100 visa-betjente har arbejdet på opklaringen frem til den dag i dag.

De nyeste teknologier bliver anvendt i opklaringsarbejdet herunder DNA og løgnetetektor.

Nye fantomportrætter af de mistængte har genereret over 1500 nye tips til politiet.

Men store dele af befolkningen ønsker efterhånden bare at glemme sagen. Det tror jeg ikke længere på en opklaring.

Men hvad så med alle offerne? Deres efterlattet og pårørerne glemmer aldrig, og de fortjener et svar.

Der er holdt i jævnlige møder med overlevende offer og de pårørerne, hvor nye teorier eller ledetrød fremligges.

Møderne skaber et vist hårpust i efterlatte om, at sandheden en dag skal komme frem.

Men indtil nu er der værken dukket flere bevisere eller nye mistængte op på politiske retter.

Det der er helt sikkert er, at brabantbanden bestod af ekstremt voldsparate og dybt kyniske mennesker.

Det er muligt, de ikke havde andet formål med deres angreber mor, end at berige sig selv med penge, våben og champagne.

Måske var spændingen deres primære motiv.

Det er ret sandsynligt, at de mennesker havde en fortid eller træning indenfor politiet.

De virkede i hvert fald til at have et intimt kenskab til politiet affør og metoder.

Spørgsmålet er, om medlemmerne stadig var aktiv i politiet eller bare havde venner indenfor politiet.

Måske endda maktfulde politiske venner, der så mulighederne i at lave en vanvittig bandte, myrte sig vej gennem bælden

og skabe et kæres og et makttomrum, som de kunne overtage.

Det er lige nu mest en tro sage, om man tror på, at den manglende opklarenger skyldes grænseløs inkompetanse

eller direkte kriminelle politifolk. Bække dele er på sin vis uhyggelige.

Siden brabantbanden har man opløst chandammeriet og skabt et mere effektivt og sammenhængende politikorps.

Det så man for eksempel efter tæreangretten i Paris, hvor en hårdige og koordineret indtats fyrte til anholdelse af de skyldige,

der gemte sig i en forstad til Bruxelles.

Ikke mange tror, at der vil komme anholdelser i sagen om drebrbanden fra Brabands.

Dertil er der gået for mange år, lavet for mange fejl og skilt for mange dødsfald blandt centrale vidner.

Men Robert Bachet lever stadig.

Gjem du under en ret opsigsvægtende parøk har han levet mange år i Thailand, men er netop i januar 2023 blevet udleveret til bælken.

Det skal blive spændende om han kan og vil fortælle om sin eventuelle rolle i bælkens mest berøgtede bande.

Sagen om den berøgtede drebrbande ligger til henlæggelse i 2025, hvor efter sandheden for altid vil være begravet sammen med offrene.

Sandheden ligger hos de mennesker, der må videre noget, men indtil nu har forholdt sig tavse.

Du har lyttet til nationens marit, men nu skabte der Johan K. Jensen, redigeringlydermusik af Gustav Niport,

serien er produceret at body-body for alle.

Du har lyttet til en podcast for alle. Find endnu flere artikler, podcast og video i din alle-app.